

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקלד

ערב שבת קודש פ' תבוא, ח"י אלול ה'תשס"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ג להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

החתן הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי שיחי

והכלה מרת גיטל רחל שתחי

שגלוב

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ, ביום א', י"ג ניסן,

ה"י תהא שנת ס"יעתא דשמיא

ב"ה

3 דבר מלכות

הקשר והעשייכות בין פ' תבוא לח"י אלול / משיחת ש"פ תבוא החשמ"ז

8 זמן הגאולה

"ועניית ואמרת": עד מתי?!... / פרשת השבוע באור הגאולה

10 מוסף מיוחד לח"י אלול

מהי מלחמת בית דוד / לקט שיחות מיוחד בענין תפקידם של חל' החמימים

14 ילחום מלחמת ה' - וינצח!

אין לאף אחד רשות להתנהג כבעה"ב על ארה"ק / שיחה בענין שלימות הארץ

לרגע וכו' (שאין להאריך בענינים המצערים), אלא שלום כדבעי, שלום של אמת ושלום בר-קיימא - שזה יכול להיות דוקא כשמתנהגים על-פי התורה ש"ניתנה לעשות שלום בעולם", וכפי שכתוב "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום", וכדאיתא במדרש שבשעת מתן-תורה נפלה אימה ופחד על אומות-העולם, וכשהם באו לבלעם ושאלוהו מאי האי? ענה להם בלעם, שהקב"ה "תורה נותן לעמו, שנאמר ה' עוז לעמו יתן", אזי הם ענו: "ה' יברך את עמו בשלום", ואז נהיה שלום בכל העולם, וחיו בשלום עם בני".

ומכיון ש"התורה היא נצחית" מדור לדור, משנה לשנה ומיום ליום - זו הדרך היחידה לעקוף ולהבטיח את הענין של פיקוח-נפש עם כל הענינים הבלתי-רצויים.

ואז יוצאים ידי-חובה בכך שאוחזים את הנשק לשעה קלה, מכיון ש"תפול עליהם אימתה ופחד בגדול זרועך ידמו כאבן", ויהיה "ונתתי שלום בארץ" עד ל"והלכו גויים לאורך", ומלכתחילה לא תהיה קא-סלקא-דעתך על ענינים אחרים, מכיון שלא יהיו ה"מהרסייך ומחריבייך ממך יצאו".

מוסרים ענין שאין להשיבו, תמורת הבטחה בדיבור

[. .] ומה שחתמו ודברו על השלום - זהו דבר שיכולים לעשותו היום, ולמחרת לבטלו לגמרי. מה-שאינ-כן כשנותנים שטח - הרי לא יוכלו מחר להתחרט ולקחת את השטח בחזרה, זהו ענין ש"אין להשיב" - מוציאים משם את הצבא ומסירים את כל הענינים הקשורים לניהול המקום!

זאת אומרת, שמוסרים ענין שאי-אפשר להשיבו אחר-כך, תמורת הבטחה בדיבור מאחד שלא יודעים (והוא עצמו אומר שאינו יודע) כמה זמן הוא יחזיק (כיון שזה תלוי בכמה ענינים), והוא מבטיח דבר שיכולים לשנותו בכל יום לפי מה שרוצים!

ובנוגע לערבות שנותנת ממשלה זו וממשלה אחרת (ארה"ב) - הם נתנו ערבות גם בעבר וראו כיצד זה נגמר!

שכל זה הוא נוסף על עצם הענין, שבשעה שמודיעים שמוכנים להתפטור משטח מסוים ולתיתו בתנאים מיוחדים - זה גופא הוכחה שאומרים שהשטח אינו שייך ליהודים באופן של "נחלת עולם".

(תרגום חפשי משיחת ח"י אלול ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

המדור מוקדש

לזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

יחי המלך /

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-755-5605

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: (04) 8715-770

דואר אלקטרוני: yechi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

אין לאף אחד רשות להתנהג כבעל-הבית על ארץ הקודש

. . על-פי האמור לעיל, מובן היוקר של כל שעל, כל טפח ואפילו 'משהו' מארץ ישראל, ועד כמה זה קשור עם כל יהודי ועם כל בני", עד שכל יהודי וכל בני" הם ה'בעלי-בתים' על כל שעל, כל טפח וכל 'משהו' מארץ הקודש.

ואין לאף אחד רשות להתנהג כבעל-הבית ("בעה"ב'טעווען") על זה – כאשר זה לא ע"פ ההוראה ש"נתנה לנו" (רש"י ר"פ בראשית), שהנותן הוא הקב"ה בעצמו, כפי שהורה בתורתו "תורת חיים" (הוראה בחיים), ובתורה נאמר שארץ ישראל ניתנה ל"עם עולם" ובאופן ד"נחלת עולם".

וכדי שיהיה "ונתתי שלום בארץ", שלום אמיתי – צריכה ארץ ישראל להתנהל כפי רצון הבורא שהוא ה'בעל-הבית' של כל העולם כולו, על-אחת-כמה-וכמה של ארץ ישראל ששם האלוקות היא בגלוי, כמאמר הכתוב "ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה".

אשר אחת מהוראות התורה היא – "לא תחנם".

ונוסף לזה: ישנו פסק-דין ברור בשולחן-ערוך, שבכל מקום שיהודים התיישבו וחיים שם, בארץ ישראל או בחוץ-לארץ, אזי כאשר עכו"ם "ממשמשים ובאים", אפילו שזה רק "על עסקי תבן וקש" – אסור לפתוח את המקום לפניהם, אפילו כשמדובר על שטח בחוץ-לארץ,

והדין הוא ש"יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת", מכיון שזהו ענין של פיקוח-נפש, אפילו כשהם אומרים שהם באים "על עסקי תבן וקש",

ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר רואים בגלוי שזה ענין הקשור עם פיקוח-נפש – לפי פסק-דין ברור של המומחים (על-פי שולחן-ערוך) בענין זה, שאלו הם אנשי הצבא הנמצאים כעת בצבא, ושואמרים את דעתם לא מצד חשבונות מפלגתיים או חשבונות אחרים, אלא מצד החשבון של פיקוח-נפש – שדעת כולם שווה שאסור למסור אפילו שעל אחד, היות וזה ענין של פיקוח-נפש.

ולאחר ששומעים את דעת המומחה לעניני צבא – זה נהיה דין ב"תורת אמת" ו"תורת חיים", שמוכרחים לעמוד באופן חזק ובקומה זקופה, ואם נחוץ – יחד עם נשק, היות וזוהי הדרך למנוע את הענין של פיקוח-נפש, חס-ושלום.

שלום אמיתי – רק כשהוא על-פי תורה

וזוהי הדרך האחת והיחידה שיהי' "ונתתי שלום בארץ" – לא שלום המדומה ושלום

הקשר והשייכות בין פרשת תבוא לח"י אלול

יש צורך שיהודי יהי' חדור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ", כניסה וביאה לארץ בפועל ממש, ובאופן ד"וירשתה וישבת בה" ● שכן, ידיעה זו פועלת שיוכל להתגבר בנקל על כל ההעלמות וההסתרים דחשכת הגלות, ולעבוד עבודתו "בשמחה ובטוב לבב", בידעו שחשכת הגלות אינה אלא לפי שעה בלבד ● נמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה ● משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו - מוגה

ולומדים באותו זמן – פרשת השבוע⁶.

ובהתאם לכך, יש למצוא את הקשר והשייכות דח"י אלול לפ' תבוא – בנוגע לעבודה בפועל, "המעשה הוא העיקר", כדלקמן.

(6) והחידוש שבוה לגבי כללות הענין ד"הם (תורה ומצוות) חיינו" – לא רק באופן כללי, אלא גם באופן פרטי (פרשת השבוע, ובפרשת השבוע גופא – כפי שנחלקת לשבעה חלקים, כנגד שבעת ימי השבוע), וענינו בעבודה – שלא זו בלבד שהתורה היא בבחי' חיות כללי, כי אם, שנמשכת גם בחיות פרטי, שבא בהתגלות בחיי הנשמה בגוף, בחיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמחשבה דיבור ומעשה, היינו, שהחיות דגוף הגשמי הוא – תורה.

ועפ"ז יש לבאר את הסיבה לכך שגם גדולי וזקני החסידים התייגעו על ביאור תורה זו, עד שלאחרי כמה זמן נתבארה תורה זו ע"י אדמו"ר האמצעי (כמסופר בסה"ש שם) – מצד גודל החידוש שבדבר, כאמור, שהתורה נמשכת באופן דחיות פרטי כו', אשר זוהי עבודה נעלית ביותר באופן שבאין-ערוך כו', ויש צורך בנתינת-כח מיוחדת – ע"י נשיא הדור, אדמו"ר הזקן, ובתוספת ביאור והסבר – ע"י אדמו"ר האמצעי, שנתמנה ע"י אדה"ז למדריכים של החסידים.

(7) אבות פ"א מ"ז.

א. הקביעות דשבת פ' תבוא היא לעולם בסמיכות לח"י אלול – יום הולדת שני המאורות הגדולים, הבעש"ט ואדמו"ר הזקן¹ - בשבוע דפ' תבוא, או בימי השבוע שמתברכים משבת² פ' תבוא (כבקביעות שנה זו).

והנה, ידוע³ שמועדי השנה (כולל – ח"י אלול⁴) מרומזים גם בפרשיות התורה שקורין בזמנים אלו.

וכתורת אדמו"ר הזקן⁵ (בעל יום ההולדת דח"י אלול) שצריכים "לחיות" עם הזמן, כלומר, שחיינו של יהודי, חיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמעשה דיבור ומחשבה כו', צריכים להיות חדורים בעניני התורה שקורין

(1) שיחת ח"י אלול תש"ג (סה"ש תש"ג ע' 141 ואילך).

(2) ראה זח"ב סג, ב, פח, א.

(3) של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצז, א).

(4) כידוע שנקרא יו"ט ומועד – ראה בארוכה סה"ש שם ע' 140 ואילך. סה"ש תש"ה ע' 122 ואילך.

(5) "היום יום" - ב' חשון. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.

בדורנו מסתיימת ונשלמת עבודתם של חיילי בית דוד

ובהדגשה יתירה בדורנו זה – דור השלישי לאדנ"ע ולתלמידיו חיילי בית דוד, שבו מסתיימת ונשלמת עבודתם של חיילי בית דוד להביא את הגאולה בפועל ממש ע"י דוד מלכא משיחא, וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין שכבר נסתיימה ונשלמה כל העבודה, ועומדים מוכנים לקבלת דוד מלכא משיחא, ועאכו"כ לאחר המשך העבודה דחיילי בית דוד בהפצת המעיינות חוצה במשך ארבעים שנה, באופן שנתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע".

ובדורנו זה נמצאים כבר בשנת הצדיק – לאחר סיום שנת הפ"ט, הקשורה עם מזמור פ"ט, שסיומו וחותרו "אשר חרפו עקבות משיחך", "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", גמר הנצחון דמלחמת בית דוד, ומתחילה התקופה השייכת למזמור צדי"ק, שסיומו וחותרו "ויהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה ידינו כוננהו", דקאי על בית המקדש דלעתיד, "מקדש אדני-כוננו יריך".

(משיחת ש"פ 9 וירא, ח"י מרחשון ה'תשנ"ב - מוגה)

צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ח"י אלון ה'תשל"ז (נדפסה בלקו"ש חי"ד ע' 310 ואילך)

ר. אזני ווי דבר של קדושה לא זז ספקומו, איז סזבן, אז יעדער איינער וואס האט נאר אפאל בעלערנס איז חומרי חסיפות אפילו אויב ער מיינס אז ער איז סוין ארויס פון דער אגא ישיבה - איז ער א תלמיד פון הוספי חסיסים בסך כל ימי חייו.

פענוח הכתי"ק: ואפילו א תלמיד באופן דבר בי בר דחד יומא.

המדור מוקדש לעילוי נשמת יו"ד אגודת חסידי חב"ד באה"ק הרה"ח ר' שלמה ב"ר צבי הירש ע"ה מיידנצ'יק - נלב"ע ביום-טוב הראשון של חג הפסח ה'תשס"ד ולעילוי נשמת זוגתו מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה - נלב"ע ביום ועש"ק פי ויגש ה'תשס"ב ת. נ. צ. ב. ה.

צילומי הכתי"ק שבמדור זה מוקדשים לעילוי נשמת האשה מרת מרים בת ר' אליהו וגמילה ע"ה אלבז נפטרה במוצאי שבת קודש פי בלק, אור לט"ז תמוז ה'תשס"ד - ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת: מרים, מרדכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה שיחיו לוי

קיום המצוות לאחר הכניסה לארץ; ואילו הענין ד"כי תבוא אל הארץ" הוא – שמכיון שכבר יודעים בבירור ובוודאות גמורה ש"תבוא את הארץ" תיכף ומיד, אזי, בא הציווי על ההכנה לקיום המצוות לאחר הכניסה לארץ.

ואעפ"כ, שם הפרשה הוא "תבוא", כלומר, לא על שם הציוויים לאחר הכניסה לארץ (תוכן הפרשה), כי אם, על שם הידיעה והוודאות ד"תבוא אל הארץ" (הקדמה לתוכן הפרשה).

וטעם הדבר – כי, כשיודעים בבירור ובוודאות ש"תבוא אל הארץ", תיכף ומיד, אזי, גם ההכנה לקיום המצוות לאחר הכניסה לארץ נעשית באופן אחר לגמרי.

ג. ומזה למדים הוראה בנוגע לעבודה בפועל בימינו אלו:

שלימות הענין ד"תבוא אל הארץ", הוא – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, גאולה שאין אחרי גלות¹⁴, שאז יהי קיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך"¹⁵.

וההכנה לזה – כללות העבודה דקיום התומ"צ בזמן הגלות, ובמיוחד בסוף זמן הגלות, ובלשון הספר¹⁶: "אע"פ שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ, היו מצויינים במצוות, שכשתחזרו לא יהיו עליכם חדשים", "כי עיקר כל המצוות ליושבים בארץ ה"¹⁷, שכן, ע"י קיום התומ"צ בזמן הזה, באופן ד"ציונים"¹⁸, זוכים לקיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך", לאחר ש"תבוא

ב. ביאור ההוראה דפ' תבוא – כפי שבאה בשמה של הפרשה⁸, "תבוא":

התחלת הפרשה, "והי' כי תבוא אל הארץ"⁹ – אינה אלא הקדמה לציוויים שצריכים לקיימם לאחר הכניסה לארץ, כלומר, לאחר ש"תבוא אל הארץ", אזי "ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו' והלכת אל המקום אשר יבחר ה' וגו"¹⁰. ועד"ז בהמשך הפרשה – "ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ גו' והקמות לך אבנים גדולות גו' וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת באר היטב"¹¹; "אלה יעמדו לברך את העם על הר גריזים בעברכם את הירדן גו"¹².

כלומר, בפ' תבוא לא מדובר אודות הציווי דכניסה לארץ, כיבוש וחלוקת הארץ (שכבר נאמר בפרשיות שלפנ"ז¹³), כי אם, אודות

8 ראה לקו"ש ח"ה ע' 58. וש"נ. ועוד. ולהעיר מתורת בעלי יום ההולדת דח"י אלון ש"שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש, מהוה ומח" את הדבר הנקרא בשם זה" (הובא מאדה"ז בשעה"ה"א בתחלתו. לקו"א להה"מ סרמ"ד. או"ת להה"מ ד, סע"ג ואילך).

9 להעיר גם מהקשר לשיעור היומי ברמב"ם (ה' טומאת מת* רפי"א): "ארץ העכו"ם, בתחילה גזרו על גושה. . . חזרו וגזרו על אורה שיטמא כו", אשר, בענין זה מוגדשת ביותר מעלתה של "הארץ" ארץ ישראל – כיתרון האור מן החושך כו'. ולהעיר גם מסיום וחותרם השיעור: "חזקת דרכים של עולי בבל טהורות אע"פ שהן מובלעות בארץ העכו"ם" – שההליכה בארץ ישראל (שע"י"ז "תבוא אל הארץ") פועלת לטהר אפילו בדרכים שמובלעות בארץ העכו"ם, והטהרה בחזקתה לאחר כ"כ מאות שנים.

- 10 כו, ב.
- 11 כז, ב-ח.
- 12 שם, יב.
- 13 פינחס כו, נב ואילך. מסעי לג, נ ואילך. ועוד.

14 מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב. ועוד.

15 ראה בארוכה תו"ח ר"פ ויחי (צה, א. צו, ג-ד). אוה"ת שם (כך ו) תתשכח, ב ואילך. המשך וכנה תרל"ז פי"ז ואילך. ובכ"מ.

16 עקב יא, יז. הובא ונת' ברמב"ן אחרי יח, כה.

17 רמב"ן שם.

18 ל' הכתוב –ירמי' לא, כ. ספרי ורמב"ן שם.

* להעיר מהשייכות דתחיית המתים לרבינו הזקן (בעל יום ההולדת דח"י אלון) - כידוע פתגם גדולי החסידים על רבינו הזקן שהוא "מחיי מתים", כי, חידושו של רבינו הזקן הוא - גילוי תורת חסידות חב"ד, בלבדושי ההשגה דחב"ד שבנפש, עד לשכל האנושי והטבעי, וזוה"ע דתחיית המתים בעבודה הרוחנית - שהרי, אין לך דבר קר (ענין של מיתה) כשכל האנושי והטבעי, וכשהשכל מביין ומתפעל מהשגה אלקית, "אין דאס דער אמתיער תחיית המתים" (קונטרס תורת החסידות רפ"ד. "ידועים יום" - י"א סיון).

"אשר חרפו עקבות משיחך") – "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", שבח הוודי' על ביאת המשיח. ומזה מובן שכלל שהולכים ומתקרבים לזמן דביאת המשיח, מודגש עוד יותר תפקידה של ישיבת תומכי תמימים – להעמיד "חיילי בית דוד", שילחמו עם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", ויפעלו את ביאת משיח צדקנו באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן".

ועד כדי כך מודגש ענין זה – שבימינו אלו שייך תפקיד זה לכאו"א מישראל, כפי שנתבאר במ"א בארוכה.

(משיחת ש"פ וישלח, י"ז כסלו ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

כל בית צ"ל מעין ודוגמת ישיבת תומכי תמימים

. . מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

. . לפרסם בכל מקום ומקום ע"ד השליחות המיוחדת דתומכי תמימים – שנמשכת ופועלת בכל קצוי תבל באופן ד"נרות להאיר" – שנוסף לכך שכל בית יהודי צ"ל בית תורה תפלה וגמ"ח (כמדובר כמ"פ), צ"ל כל בית מעין ודוגמת ישיבת תומכי תמימים, ע"י לימוד תורת החסידות (נוסף על לימוד התורה בכלל).

(משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תנש"א – מוגה)

בשבי"ל המלחמה האחרונה מבזבזים האוצרות הכי יקרים

. . דורנו זה הוא הדור האחרון לפני הגאולה, דור שתפקידו להלחם עם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", ועי"ז – להביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובשבי"ל שיהי' הנצחון במלחמה זו – פותחים ומגלים את כל האוצרות הכי יקרים, עד לאופן של בזבוז!

בדור זה מתנהלת המלחמה האחרונה, "מלחמת בית דוד", שתפקידם להלחם עם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", ולכן, מוכרחים לגלות ולבזבז את כל האוצרות הכי יקרים, ואין על מה להמתין עוד, מכיון שנמצאים כבר בסמיכות ממש ל"אותו הזמן" ש"לא יהי' שם . . מלחמה".

(משיחת ש"פ וילך, שבת שובה, ו' תשרי ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

סיימו לבטל את אלו ש"חרפו עקבות משיחך"

. . כבר סיימו את מעשינו ועבודתינו – מתשע פרות הראשונות, כולל – העבודה ד"מלחמת בית דוד" לבטל את אלו ש"חרפו אויביך ה" ו"חרפו עקבות משיחך", ומאז כבר "כלו כל הקיצין" [והגם שהדבר תלוי בתשובה, הרי כבר העיד כ"ק מו"ח אדמו"ר שכבר עשו תשובה, וכמ"פ, וכבר סיימו גם לצחצח את הכפתורים], ואוחזים כבר בפרה העשירית שיעשה משיח צדקנו, בגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחת ש"פ תשא ה'תש"נ – מוגה)

אל הארץ", בגאולה העתידה.

ועל זה באה ההוראה והלימוד משם הפרשה – "תבוא":

כדי שעבודת ההכנה לקיום התומ"צ "כמצות רצונך" לאחרי ש"תבוא אל הארץ" (ע"י קיום התומ"צ בזמן הגלות) תהי' **כדבעי** – יש צורך שיהודי יהי' חדור **בידיעה וודאית** וברורה שתיכף ומיד **"תבוא אל הארץ"**, כניסה וביאה לארץ **בפועל ממש**, ובאופן ד"וירשתה וישבת בה",

שכן, ידיעה זו פועלת שיוכל להתגבר **בנקל** על כל ההעלמות וההסתרים דחשכת הגלות, ולעבוד עבודתו "בשמחה ובטוב לבב"¹⁹, בידעו שחשכת הגלות אינה אלא לפי שעה בלבד, **ותיכף ומיד** – "תבוא אל הארץ . . וירשתה וישבת בה"²⁰.

ד. עפ"ז מובן הקשר והשייכות דפ' תבוא לח"י אלול:

ח"י אלול הוא – יום הולדת הבעש"ט ואדמו"ר הזקן, שענינם – גילוי והפצת תורת החסידות, החל מגילוי תורת החסידות הכללית ע"י הבעש"ט, עד לגילוי תורת חסידות חב"ד ע"י אדמו"ר הזקן²¹.

19) פרשתנו כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופו. של"ה סוף פרשתנו (שפ"א). תניא פכ"א. ובכ"מ.

20) ראה גם שיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ס"ד.

21) להעיר, שענינם של הבעש"ט ואדמו"ר הזקן מרומוז גם בפסוק "היום הזה נהיית לעם" (כז, ט) שבפ' תבוא: ענינו של הבעש"ט – כידוע שהנהגתו של הבעש"ט הייתה לחזור בעירות ומושבות בני"ו ולהביאם שיאמרו "ברוך השם" וכיו"ב (סה"מ אידיש ע' 138 ואילך), היינו, גילוי והתעוררות נקודת היהדות, שזהו תוכן הענין ד"היום הזה נהיית לעם". וענינו של אדמו"ר הזקן – כפי שמבאר אאמו"ר (לקוטי לוי"צ לזח"ג ע' שפח) ש"היום הזה הוא מספר ג"פ הוי", הוא הג' מוחין דגדלות חב"ד" (וכן בפסוק "לתהלה לשם ולתפארת" (שבפרשתנו כו, יט), כמבואר בלקו"ת (פרשתנו מב, ב – מובא בלקוטי לוי"צ שם) דקאי על חב"ד) – ענינו של אדמו"ר הזקן, מייסד תורת חסידות חב"ד.

וע"פ הידוע²² גודל העילוי דיום הולדת של צדיקים, שאז "מזלו²³ גובר"²⁴ – מובן, שביום זה ישנה התגברות יתירה בגילוי והפצת תורת החסידות.

והנה, גילוי והפצת תורת החסידות מהוה הכנה לביאת המשיח, כידוע²⁵ מה ששמע הבעש"ט בהיכל משיח מפיו של משיח, במענה על שאלתו "אימת אתי מר" – "בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה", והרי עיקר העיקר ד"פוצו מעינותיך חוצה" נעשה ע"י גילוי תורת חסידות חב"ד²⁶, באופן ד"תפרנסון"²⁷, בהבנה והשגה בחב"ד שבנפש.

וזהו הקשר דפ' תבוא לח"י אלול – **שלאחרי** גילוי והפצת תורת החסידות (תוכן הענין דח"י אלול), ניתוסף עוד יותר בבירור ובוודאות **שתיכף ומיד** "תבוא אל הארץ", דמכיון שנתקיים כבר הענין ד"פוצו מעינותיך חוצה", נסללה הדרך ל"אתי מר", ביאת מלכא

22) לקו"ש ח"ה ע' 86 שוה"ג להערה 1. ושי"ג. וראה ג"כ בענינו (ח"י אלול): סה"ש תשי"ג ע' 89 ואילך. שם ע' 186 ואילך. – נת' בארוכה בלקו"ש חכ"ד ע' 178 ואילך.

23) גם (ואדרבה – באופן נעלה יותר) בישראל, כידוע הפירוש במרז"ל (שבת קנו, א) "אין מזל לישראל", ש"בחי" אין, שהוא מקור החכמה, וכמ"ש והחכמה מאין תמצא, הוא המזל לישראל" (קונטרס חנוך לנער ע' 48. וראה לקו"ת ר"פ האזינו. ובכ"מ).

24) להעיר, שענין זה ("אין", מקור החכמה, בחי' הכתר) שייך במיוחד **לבעש"ט** – כידוע (סה"ש תשי"ב ריש ע' 19. ועוד) שבחינתו היא בחי' **הכתר** (עתיק, פנימית הכתר). וכמו כן שייך גם **לאדמו"ר הזקן**, בחי' החכמה (סה"ש שם) – ע"פ המבואר בלקו"ת (ס"פ בחוקותי) בפירושו המשנה (אבות רפ"ג – שלומדים בשבת זו) **"דע מאין באת"**, "אין הוא חכמה, כמ"ש והחכמה מאין תמצא".

25) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע שם.

26) אגה"ק הבעש"ט (נדפסה בכש"ט בתחלתו. ובכ"מ).

27) ראה סה"ש תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

28) תקו"ת ת"ו בסופו. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 136

משיחא, שאז "תבוא אל הארץ . . וירשתה וישבת בה" בתכלית השלימות, ובמילא, גם עבודת ההכנה בזמן הזה נעשית בתכלית השלימות.

ה. והדגשה יתירה בזה – לאחר הפצת המעיינות חוצה (תוכן הענין דח"י אלו) בתכלית ההתפשטות עד לחוצה שאין חוצה ממנו, בהתאם לציווי בפ' תבוא ו'כתבת גו' את כל דברי התורה הזאת באר היטב²⁸, "בשבעים לשון"²⁹ – ע"י נשיא דורנו³⁰, שעל ידו נעשה פירסום והפצת תורת החסידות גם בלשונות דארה"ע.

והענין בזה:

הצורך בכתיבת התורה, כולל פנימיות התורה, "בשבעים לשון", כשעומדים בסמיכות לזמן ד'תבוא אל הארץ" (בגאולה האמיתית והשלימה) הוא – בשתיים:

א) בשביל אוה"ע, שהרי לעתיד לבוא נאמר "ועמדו זדים ורעו צאנכם"³¹, ובלשון הפטרה דשבת זו: "ובנו בני נכר חומותיך ומלכיהם ישרתונך"³², ויתירה מזה: "אז³³ אהפוך אל עמים שפה ברורה (לשון הקודש)³⁴ . . לעבדו שכם אחד", ולכן, צריכה להיות

הע' 35. וש"נ.

28. כז, ת.

29 פרש"י עה"פ. ולהעיר ש"היטב" במספר האחורי בגימטריא שבעים (רא"ם, גו"א ולבוש האורה עה"פ. ועוד).

30 להעיר שיום הסתלקותו – שלימות עבודתו בעלמא דין – (בעשירי יהי קודש) בחודש שבט, אשר, בראש החודש (ובכל יום שבו) "הואיל משה באר את התורה", "בשבעים לשון פירשה להם" (דברים א, ג-ה. ובפרש"י. וראה שיחות ש"פ שמות וש"פ וארא שנה זו).

31 ישע"י סא, ה.

32 שם ס, י.

33 צפני" ג, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

34 ראב"ע שם, ת. מהר"י קרא, רד"ק, מצוד" ומצו"צ עה"פ.

ההכנה בזמן הזה – ע"י לימוד עניני התורה השייכים אליהם, כולל – עניני אמונת ה' כו' שנתבארו בתורת החסידות, ע"י התרגום בלשונם, שפות שאינן ברורות.

ב) גם בשביל בני" – דמכיון שהגאולה צריכה לבוא באופן ד'אחישנה"³⁵, אין זמן להמתין עד שיוכלו ללמוד ולהבין תורת החסידות (יפוצו מעינותיך חוצה – הכנה לביאת המשיח) בלשון הקודש (שהרי – רובם ככולם – עדיין אינם מבינים לשון הקודש), אלא, צריכים ללמוד עמהם תיכף, בלשון עם ועם.

ובכל אופן, התפשטות והפצת החסידות בלשונות דארה"ע – מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד'תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה, אשר, ענין זה פועל (כאמור) גם על עבודת ההכנה בזמן הזה.

ו. האמור לעיל מודגש גם בסמיכות דח"י אלול וש"פ תבוא לט"ו אלול – ובפרט בקביעות שנה זו, שט"ו אלול חל ביום ששי, ערב (הכנה ל)ש"פ תבוא, שממנו מתברך ח"י אלול – יום התייסדות (הולדת) ישיבת תומכי תמימים:

מעניניו העיקריים של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (שעל ידו, כאמור, נעשה גילוי והפצת המעיינות באופן ד'באר היטב") – היותו "מנהל פועל" דישיבת תומכי תמימים באופן קבוע ונצחי³⁶. ועד כדי כך, שהתייסדות

35 ישע"י שם, כב (סיום וחזרת הפטרה דשבת זו). וראה סנהדרין צח, א.

ולהעיר משערי אורה (שער הפורים ד"ה יביאו לבוש מלכות פצ"ד ואילך) אודות העילוי ד'בעתה" לגבי "אחישנה", שאז מספיקים לברר את כל ניצוצות הקדושה, ולא נאבד אפילו ניצוץ הכי קטן, משא"כ ב'אחישנה" כו'. אמנם, ה'אחישנה" בימינו אלו (להיותו לאחרי ה'בעתה", שהרי כל הקיצין וה'אחישנה" – אינו אלא ביחס להסרת איזו סיבה שונה ומשונה שעדיין מעכבת את הגאולה), הרי כולו למעליותא.

36 ראה שיחת שמח"ת תרפ"ח (סה"מ תרפ"ח ע' ר).

התמימים יצילו המצב

. . בהמצאנו בחושך דעקבתא דמשיחא, כאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", לא ניכר לכאורה שמתקרבים אנו יותר ויותר למצב של גאולה, ועד שינשם כאלו החושבים שתהי' לגלות "אריכות ימים" ר"ל...

[ומשום כך לא נמנעים מללחום עם כל דבר רוחני בשביל השגת יותר גשמיות, כי אילו האמינו אשר משיח בא "נאו" ממש – שבבואו יתגלה לעין כל שאמיתית המציאות של כל נברא היא הרוחניות השופעת בו – מה מקום ללחום נגד רוחניות?!!]

וזוהי ההוראה משיעור תהלים דיום י"ח בחודש, שבסופו מדובר אודות אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", דלא זו בלבד שאין מחכים שמשיח יבוא "נאו" ממש ("אט אט קומט משיח") כי נמצאים אנו ב"עקבות משיחך", אלא עוד זאת, הם מחרפים "עקבות משיחך".

וזאת היא השליחות של תלמידי ישיבת תומכי תמימים (שנתייסדה ביום ח"י אלול, כנ"ל) – וכשיחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע הידועה "כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו" [שכ"ק מו"ח אדמו"ר חזר עלי' גם פה בארצות הברית בקשר להתייסדות ישיבת תומכי תמימים דארצות הברית] – שהתמימים יצילו המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיחך".

או ווי דער רבי נ"ע האט געזאגט
בכמה משיחותיו בקשר עם התייסדות
הישיבה³⁷. ובמיוחד אין די שיחה הידועה
שלו צו די תלמידי הישיבה³⁸ בענין
כלי' היוצא למלחמת בית דוד³⁹ – אז
די תלמידי הישיבה זיינען מחילי בית
דוד⁴⁰ וועלכע וועלן ראטעווען דעם
מצב סון כלל ישראל⁴¹ סון די אשר
חרטו עקבות משיחך⁴² כיז אין אן אוסן
סון אמון ואמן (כסיום המזמור

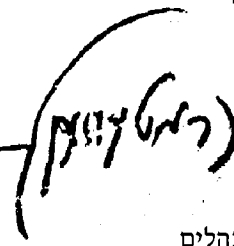
צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ
וירא כ"ף מ"ח ה'תשמ"ז (לקו"ש חכ"ה ע' 312)

ומסיים במזמור התהלים
– "ברוך ה' לעולם אמן ואמן",
שהובטחנו בנצחון מלחמה זו [שהו התוכן של תיבת "אמן", כדאיתא בסוף נזיר דעניית אמן
היא בדוגמת "גבורים נוצחים"], ולא רק נצחון באופן שמבטלים ההתנגדות והחירוף נגד
"עקבות משיחך", אלא שהמנגידים עצמם נהפכים לטוב.

(משיחת ח"י אלול ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)

בימינו אלו שייך תפקיד זה לכאו"א מיישראל

בישחתו הידועה – הכריז מייסד הישיבה, אשר, התלמידים שלומדים בישיבת תומכי תמימים הם "חילי בית דוד", שתפקידם להלחם עם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", ולפעול את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וכפי שמסיים בכתוב (לאחרי

מהי מלחמת בית דוד

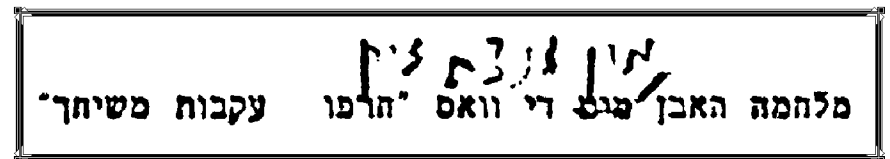
רשימה מילולית מסרט ההקלטה משיחת ליל הושענה-רבה ה'תשמ"ג,
בתרגום חפשי ללה"ק – בעריכת מערכת "יחי המלך" (בלתי מוגה)

ההדגשות הן במקומות בהם הגביה כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א את קולו הק'
ישנה שיחה ארוכה שהרבי נ"ע אמר (וכפי שנשיא דורנו קורא לה
בשם מאמר), והתחיל את השיחה בזה ש"כל היוצא למלחמת בית דוד
גט כריתות כותב לאשתו".

וביאר זאת (כמו את תוכן כל השיחה כולה) - שזה הולך על הפעולה
שלו - ההתייסדות על-ידו דישיבת "תומכי-תמימים", לעשות ה"נרות
להאיר" שיאירו אח"כ את כל העולם (כפי שהוא מבאר שם), עד
ב"עקבתא דמשיחא", שאז צריך להלחם עם "חרפו אויבך הוי' חרפו
עקבות משיחך", אלו שלא רוצים שיצחקו "משיח נאו" - אע"פ שהם
עצמם רואים את ההוראה ברורה בגמ' שזהו "עקבות משיחך" -
זקוקים לאלו שיעמדו כנגדם, וזה נקרא "מלחמת בית דוד" - הארה
של משיח (כפי שהוא אומר שם ומבאר באריכות) וגילוי של משיח...

צילום (מוגדל) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על קטע קצר מברכתו
להתלמידים שי' - ערב יוהכ"פ ה'תשמ"ז (סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 21 ואילך)

הישיבה היתה ביחד עם חתונת כ"ק מו"ח
אדמו"ר שהתקיימה ב"ג אלול תרנ"ז³⁷
(בשבעת ימי המשתה, ובהם גופא - ביום
השלישי, וידוע שג' ימים נחשבים למציאות
אחת³⁸), מאורע כללי ועיקרי בחיי (כל אדם,
ועאכו"כ - אצל בני", ובפרט צדיקים ונשיאי
ישראל) נשיא הדור, עד כדי כך, שזוהי
שלימות מציאותו - "זכר ונקבה בראם גו'
(ואז דוקא) ויקרא את שמם אדם³⁹".

והרי ענינה של ישיבת תומכי תמימים -
שלימוד תורת החסידות יהי' באופן של
"ישיבה", כלומר, לימוד באופן ובסדר של
התיישבות (ע"ד מ"ש "כי תבוא אל הארץ...
וירשתה וישבת בה"⁴⁰), לימוד באופן של
הבנה והשגה, "כלימוד הסוגיות בגליא
שבתורה"⁴¹, אשר, ע"י ממהרים עוד יותר את
ביאת משיח צדקנו.

ז. ובפרטיות יותר:

בא' השיחות שנאמרו בעת התייסדות
הישיבה⁴² - אמר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב)

37) ראה סה"ש תש"א ע' 104 "ישיבת תומכי
תמימים ייסדה הוד כ"ק אדמו"ר הרה"ק ביום א' ט"ו
אלול תרנ"ז, בעת סעודת החופה שלי כו".

38) ראה לדוגמא: פסחים קו, סע"א. רמב"ם הל'
שבת פכ"ט ה"ד. שו"ע אדה"ז או"ח הל' שבת סרפ"ה
ס"ה. סרצ"ט ס"ח. ולהעיר מהדין דכל פחות משלושה
כלבוד דמי (רמב"ם הל' שבת פט"ז ה"ח. ובכ"מ).

39) בראשית ה, ב. וראה זח"א קסה, א. - נוסף על
המפורש (יבמות סג, א) כל אדם שאין לו אשה אינו
אדם, ובזח"ג (ז, ב. ועוד) - "פלא גופא".

40) ראה גם לקו"ש חי"ט ע' 249.

41) ל' כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע ב"מאמר הפתיחה"
שלו בשעת התייסדות הישיבה ט"ו אלול תרנ"ז -
נעתק במכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר ("התמים" ח"א יג, א-
ב ע' כג-ד). וראה גם קונטרס עץ החיים פכ"ה.

42) שיחת ח"י אלול תרנ"ז (נדפסה בסה"ש תש"ב

נ"ע: "בהתחלה זו בישיבה... הנני מדליק את
המאורות שמורנו הבעש"ט והרביים הנחילוננו,
למען תקויים ההבטחה של יפוצו מעינותיך
חוצה, להחיש את ביאת המשיח".

וענין זה נתבאר באריכות ובפרטיות יותר
- בשיחה הידועה⁴³ בענין "כל היוצא
למלחמת בית דוד"⁴⁴, שתוכנה, שתלמידי
תומכי תמימים הם "חיילי בית דוד",
שתפקידם ללחום עם אלו "אשר חרפו עקבות
משיח"⁴⁵ ("התאחרות משיחך שמתאחר
לבוא ואומרים שלא יבוא לעולם"⁴⁶), כדברי
המדרש⁴⁷: "אם ראית דור מחרף ומגדף צפה
לרגלו של משיח, מה טעם, אשר חרפו אויבך
ה' אשר חרפו עקבות משיחך, וכתוב בתרלי'
ברוך ה' לעולם אמן ואמן", אשר, מלחמה זו
נעשית ע"י גילוי אור החסידות (גילוי האור
דמשיח בן דוד), וחיוזק האמונה בגאולה
השלימה ע"י משיח צדקנו (כמבואר בארוכה
בשיחה הנ"ל). ונמצא, שהתייסדות ישיבת
תומכי תמימים בט"ו אלול מוסיפה עוד יותר
בבירור ובוודאות ד"תבוא אל הארץ...
וירשתה וישבת בה", תיכף ומיד. ■

ע' 133). ומקשר ענין זה עם יום הולדת את שני
המאורות הגדולים - כפי שפותח ומקדים: "ביום
הרביעי למעשה בראשית נתלו המאורות, היום ח"י
אלול, היום הקדוש בו נולד מורנו הבעש"ט וכו'". ראה
סה"ש תש"א ע' 105 "היום, י"ח אלול, הוא יום הבהיר
בו נולדו רבינו הזקן ומורנו הבעש"ט, וביום קדוש זה
אני מייסד ישיבה כו".

43) שמח"ת תרס"א - נדפסה בס' השיחות תש"ב
ס"ע 141 ואילך. לקו"ד ח"ד תשפז, ב ואילך.

44) שבת נו, א. כתובות ט, ריש ע"ב.

45) תהלים פט, נב.

46) רד"ק ומצו"ד עה"פ.

47) יל"ש עמוס בסופו (רמז תקמט).

"וענית ואמרת": עד מתי!?

השלימות ד"תבוא אל הארץ" (וקיום מצות ביכורים בפשטות) תהי' בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהי' "כימי צאתך מארץ מצרים"¹⁸, כמדובר בפרשת ביכורים.

כיון שזהו ענין הכי עיקרי שהזמן גרמא – כי ע"פ כל הסימנים היתה הגאולה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב – מובן שה"וענית ואמרת לפני ה' אלקיך", ובפרט בחודש אלול כאשר "רשאין כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם" – צריכה להיות בקשה מיוחדת "עד מתי!?!... שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש!

והיות, שה"וענית ואמרת" בא מיהודי – שהוא "ביכורים" לה', "כולא חד" עם הקב"ה, וה"וענית ואמרת" נאמר "לפני הוי' אלקיך" (כולל בפירושו לפני – בפנימיותו, כנ"ל) – מובן שה"וענית ואמרת" יש בכחו להביא את הגאולה בפועל [כפי שה"ונצעק אל ה"¹⁹ בגלות מצרים "וישמע ה' את קולינו גו' ויוציאנו ביד חזקה גו' ויביאנו גו' ויתן לנו את הארץ הזאת"], עד יתירה מזה – ש"טרם יקראו ואני אענה"²⁰: היות שישנה המציאות דקורא (יהודי), והוא נמצא במצב ד"יקראו", אין הקב"ה ממתין עד שתהי' הקריאה בפועל, אלא "טרם יקראו ואני אענה".

ואע"פ שידוע פתגם רבותינו נשיאינו (שנדפס ומפורסם²¹), ש"לא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא ברצון ה' כו" – הרי זה מדובר כפי שיהודי נמצא עם הרצון הפרטי שלו ("רצוננו", שהוא נפרד ח"ו מרצון ה') בעולם הזה הגשמי בעובדין דחול וכו'; אבל כפי שיהודי הוא "חד" עם קוב"ה, ובפרט בחודש אלול (שאז יש מצב ד"אני לדודי ודודי לי") אין לו את רצונו הפרטי, אלא בלשון המשנה²² – "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו" – רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה – יש בכחו של יהודי ל(פעול שהקב"ה י) בטל את הגלות ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש!

– ענין הגלות הרי אינו שייך לבני כלל וכלל. כיון שמקומו של יהודי הוא – סמוך על שולחן אביו²³, "לפני ה' אלקיך" בבית המקדש. וזה שהקב"ה עשה גלות הוא בכדי לעורר את עבודת בני לגלות בעולם איך שהם "ביכורים" לה', ואיך "ישראל וקוב"ה כולא חד", ועי"ז – לבטל מיד את הגלות, ולהוציא את כל הענינים הטובים והנעלים שנמצאים בגלות, עד – לעשות מ"גולה" שתהי' "גאולה" (ע"י גילוי האל"ף דאלופו של עולם – הכוונה העליונה – בגלות²⁴), המעלה דתשובה שבאה ע"י הירידה בגלות.

ואע"פ ש"אחטא ואשוב כו' אין מספיקין בידו לעשות תשובה"²⁵ – אבל הקב"ה שלח את בני לגלות ("לא ברצוננו הלכנו לגלות" כנ"ל) – אלא זה בא עי"ז ש"נורא עלילה על בני"א"²⁶

18 לשון הכתוב – מיכה ז, טו.

22 אבות פ"ב מ"ד.

23 ראה ברכות ג, סע"א.

24 ראה לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

25 משנה סוף יומא.

26 תהלים סו, ה. תנחומא וישב ד.

19 פרשתנו כו, ז.

20 ישע"י סה, כד. וראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ז.

21 שיחת ג' תמוז תרפ"ז – נדפסה בסה"מ תרפ"ז

ע' קצו. ובכ"מ.

רק בכדי להעלות את בני למעלה יותר; ובמילא, ע"י "וענית ואמרת" דבני יש בכחו לבטל את ההעלם וירידה לפי שעה דגלות, ולהכניס ולגלות בזה את האל"ף – אלופו של עולם – הגאולה האמיתית והשלימה.

ויהי רצון, שע"י ה"וענית ואמרת" דיהודי, שמבקש וצועק להקב"ה: אנא רחם והוצא כבר את בני מהגלות, והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו –

ויהי רצון מהשם שזה יפעל את פעולתו, ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, וכל בני הולכים – "תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה, ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו'",

"וענית ואמרת" – שיהי' תיכף ומיד ממש.

(משיחות ש"פ תבוא, כ"א אלול ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית)

הענין ד"תבוא אל הארץ" אינו נתון לבחירת האדם

מודיעים ליהודי בפשטות, שזהו דבר בטוח שיהי' "תבוא אל הארץ", בגאולה האמיתית והשלימה, כיון שכבר סיימו הכל והכל מוכן לסעודה, כמדובר לעיל שישנה כבר ההבטחה והבעלות על ארץ ישראל מלפני-זה, ועכשיו כבר מודיעים בפשטות "כי תבוא אל הארץ", וכפי שאמרו בהפטורה של היום – "בעתה אחישנה", שהגאולה באה מיד באופן ד"אחישנה" (כדלקמן);

ועל-זה אומרים ליהודי, "כי תבוא אל הארץ", כאשר אתה תבוא לארץ ישראל בגאולה העתידה (שזהו דבר ברור, כנ"ל), תצטרך לקיים את המצוות "כמצות רצונך", שלימות המצוות, במילא צריכים לנצל את הרגעים האחרונים שלפני ה"תבוא" כדי להכין ולחנך את עצמו לזה, ע"י הוספה בהפצת המעיינות חוצה (המביאה את ביאת המשיח).

אבל בנוגע לעצם הענין ד"כי תבוא" – זהו דבר ברור שזה יהי': בכלל אומרים ש"ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב" וההיפך מזה, ואצל יהודים צריך להיות "ובחרת בחיים"; אבל בנוגע לענין ד"כי תבוא אל הארץ" בגאולה העתידה – זה לא נתון לבחירת האדם, אין לו בזה ברירה כלל, זהו דבר בטוח שיהי' "כי תבוא אל הארץ" בגאולה העתידה, כיון שלא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא הקב"ה יוציא אותנו משם ומי יאמר לו מה תעשה;

אבל כיון שהכוונה היא שעבודת האדם תהי' בדרך הטבע, לכן נותנים ליהודי רגע להתכונן לזה – "כי תבוא" לשון עתיד, אבל "תבוא" לשון עתיד הוא אפילו לגבי הרגע שלפני-זה, זאת-אומרת, שמיד לאחר הרגע האחרון של ההכנה וחינוך נהי' "תבוא אל הארץ". וכאמור – אין על כך ברירה כלל; יש בחירה מה לעשות לאחר ה"תבוא", אבל על עצם הענין של "תבוא" – אומר הפסוק בפשטות, הודעה פשוטה: "כי תבוא אל הארץ!"

(משיחות ש"פ תבוא ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)